

Con gái thường thích Badboy - phải, không sai. Vậy nếu từ đầu bạn xác định hắn là một tên Badboy chính hiệu, và từ đầu người hắn có ý định tán tỉnh không phải là bạn mà là con bạn thân của bạn, thì bạn có đâm đầu vào quen hắn không? Chà, bảo là không thì khi đó bạn còn tỉnh táo lắm, chưa có sự can thiệp của trái tim đâu. Bởi trái tim con người thường ngu ngốc, đôi khi biết rõ chẳng đi đến đâu thế nhưng cứ đâm đầu vào... Và khi trái tim của tôi hẫng một nhịp, cũng là lúc tôi biết lý trí của mình đã bị đè cho chết bẹp. Thôi thì...

...

Sau chia tay, con người ta vốn yếu đuối và cần người chia sẻ. Và hắn- cái người mà tôi sắp kể ra đây- đang trong trạng thái đó. Tức là hắn ta vừa thất tình. Thêm một yếu tố nữa để tôi phải nhấn tin nói chuyện với một tên con trai không quen không biết trước, đó là vì hắn ta mang danh "anh trai kết nghĩa" của con bạn tôi. Ông trời trở trêu khi sinh ra tôi- một con nhỏ với cái đầu của một bà lão- lại chơi với một con nhỏ mang đầu óc của một đứa trẻ ba tuổi. Thế là thay vì con bạn tôi là đứa trực tiếp "an ủi" ông anh kết nghĩa thất tình của nó, thì tôi lại là người làm công việc đó thay nó. À vâng, tất nhiên tôi biết mặt hắn, còn hắn thì chẳng biết tôi là ai. Vậy mà cũng có hai đứa rảnh hàng ngày ngồi nhấn tin nói chuyện trên trời dưới đất

- Có em nói chuyện anh đỡ buồn hơn nhiều, cảm ơn em. Mà em sắp thi tốt nghiệp nhỉ?

- Dạ, em đang ôn thi nè

- Ừ ráng em nhé, thi xong làm cái hẹn chứ nhỉ?

Nói thế thôi, chứ từ đầu tôi xác định rõ là không bao giờ quen kiểu con trai như hắn. Nói đẹp trai thì không hẳn, nhưng hắn có nụ cười đẹp, mắt cũng đẹp. Nhưng cái khiến hắn trở nên nguy hiểm là lịch sử tình trường dài cả cây số, mà xét cho cùng, loại Badboy như hắn là người mà tôi né đầu tiên. Vậy mà không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, tôi lại là đứa bị dính bẫy. Bắt đầu từ một tin nhắn của hắn hôm 29 tết

"Tết năm nay không biết có ai dẫn mình đi coi pháo bông không nhỉ? Chưa bao giờ đi coi pháo bông ở Biên Hòa"

"Ừa? anh chưa đi coi pháo bông lần nào hả?"

"Không phải chưa, mà hồi trước anh coi trên Sài Gòn, T. dẫn anh đi (T. là bạn gái cũ của hắn). Năm nay không ai dẫn lên Sài Gòn coi nữa mà đi một mình thì buồn"

Không hiểu sao khi nhận được tin nhắn đó của hắn, tôi thấy tội tội. Đắn đo một hồi, tôi bảo

"Hay tối mai anh đi với chị em em này, em với chị em cũng tính đi coi"

Và thế là tôi- cái đứa không muốn gặp hắn- lại trở thành cái đứa chủ động hẹn hắn. Thiên lý ở đâu??? hix

...

30 tết...

Chúng tôi đi coi pháo bông chung với nhau như đã hẹn. Hấn có vẻ thích nói chuyện với chị gái tôi hơn nên thật may tôi không phải nói gì nhiều. Cộng thêm chân tôi ngắn, còn chân hai người kia thì dài, thành ra tôi cứ lẻo đẻo đằng sau. Không dung, hấn đi chậm lại để đợi tôi, rồi cứ nhìn tôi cười tủm tỉm, tôi chột dạ:

- Gì mà anh cười hoài vậy?

- À, không có gì, nhìn em giống con bạn anh hồi cấp ba, giống lắm. Mà sao đi chậm vậy?

- Chân ngắn, không thấy à?- Tôi trả treo

Hấn lại cười- Vậy lên anh cõng nhá!

- Thôi cảm ơn!- Tôi lè lưỡi.

Hấn phá lên cười. Không hiểu sao lúc đó tim tôi đập "bình bịch" như kiểu sắp nhồi máu cơ tim đến nơi. Và mém tí tôi tăng xông máu ngất tại chỗ khi hấn bảo "người ta kêu cùng nắm tay nhau ngắm pháo bông thì sẽ hạnh phúc bên nhau mãi mãi đấy". Nghe thế, chưa cần đợi hấn kịp làm gì, tôi lủi luôn qua bên cạnh chị tôi đứng, nhìn hấn với vẻ cảnh giác "tính dụ dỗ bản cô nương à, đâu có dễ...". Cơ mà hấn vẫn lừa lừa nắm tay tôi được thật, nhưng đó là chuyện của ngày hôm sau.

Chẳng biết có duyên hay có nợ với hấn mà hôm đó tôi với chị đi đường hoa lại gặp hấn ở đấy. Hấn lù lù lại cạnh tôi không khác gì ma và sau đó bám theo luôn như oan hồn vất vưởng. Một luồng điện chạy dọc sống lưng khi tôi phát hiện ra tay mình bị một bàn tay khác nắm và kéo lại phía sau, theo phản xạ tự nhiên, tôi lập tức rút tay ra khỏi tay hấn một cách khá là... thô bạo

Hấn tròn mắt... tôi tròn mắt... "ơ!...". Sau đó tôi đi thẳng một mạch. Hấn dí theo

- Sao thế, giận à?

- Không... sao tự dưng nắm tay em?

- Ngại hả?- cười- này, trước giờ chưa có người con gái nào anh nắm tay mà dám giựt ra đâu nhá

Tôi cũng không kém- trước giờ em cũng chưa cho thằng con trai nào nắm tay đâu nhá

Và thế là hấn còn cười tợn, xong với vẻ mặt vô tội nhất có thể, hấn bảo

- Vậy anh là người đầu tiên rồi nhá

Ôi trời! có người tro trên thế được không. Không thèm xin lỗi mà còn cười hề hề. Tôi tức tối bỏ về. Thật là tôi xui tám kiếp mới gặp phải tên này mà. Hừ...

Điện thoại rung...

"Này, không hiểu sao lúc nắm tay em anh có cảm giác rất lạ. Cảm giác đó anh chưa từng cảm thấy trước đây. Em với anh quen nhau nhé"

Cha mẹ ơi! một con bé mười tám tuổi chưa một lần nắm tay trai lần đầu tiên được tỏ tình thì làm sao biết trả lời như thế nào. Thề là tôi ôm cái điện thoại, lẩn qua lẩn lại đúng năm phút, sau đó trả lời đúng cái câu trên phim người ta hay nói "cho em thời gian suy nghĩ nha". À, và sau một buổi tối ngủ dậy thì tôi quên mất cái vấn đề là tôi phải suy nghĩ cái gì. Chỉ đến khi nhận được tin nhắn "Em ngại vì anh thân với Q bạn em phải không? vì em nói chuyện với anh cũng là do Q nhờ phải không?" thì tôi mới sực nhớ tôi cần cho hấn ta một câu trả lời. Thật ra thì, chẳng đứa con gái nào đủ can đảm quen một người còn chưa quen người cũ, status trên facebook vẫn giăng đầy những nỗi nhớ về người cũ. Cũng chẳng đứa con gái nào đủ mộng

mơ để tin vào tình yêu xét diện chỉ bằng một cái nắm tay. Tôi thì đủ thực tế để biết hắn đang cần tìm người thay thế, chỉ là không hiểu sao hắn chọn tôi. Tôi không xinh, cũng chẳng có gì nổi bật như bao cô gái hắn quen, vậy nên tôi quyết định từ chối bằng năm từ vồn vện "quen em anh sẽ khổ". Nghĩ là xong, ai dè tôi đó hắn mò xuống nhà tôi, hỏi xuống làm gì thì chỉ bảo "vì nhớ". Cứ thỉnh thoảng hắn lại qua nhà, ngồi nói chuyện với tôi những câu chuyện chẳng đầu chẳng cuối. Hắn hiểu tôi, chịu ngồi nghe tôi tâm sự, hiểu cả những sở thích rất đời trẻ con của tôi. Lần đầu tiên có một người hiểu tôi nhiều thế, và có lẽ vì vậy mà tôi xiêu lòng, tôi mềm yếu tin rằng hắn thật lòng với tôi. Con người mà, ai cũng có những lúc cần một chỗ dựa an yên và vững chãi. Tôi lại vốn là một đứa miệng cười nhưng mắt khóc, giấu nỗi buồn vào trong rồi tự làm tổn thương chính mình. Hắn đủ từng trải để lôi tôi ra khỏi cái vỏ ốc tôi tự tạo, để khiến tôi thấy bình yên...

"Em buồn"

"Chuẩn bị đi, 15 phút nữa anh qua chở em đến nơi nhiều gió"

Và trên con đường lộng gió ấy, hắn ôm tôi thật nhẹ. Hắn quàng cho tôi chiếc áo khoác to sụ của hắn để tôi khỏi lạnh rồi thì thầm rằng "mặc áo của anh rồi là coi như làm vợ anh rồi nhé!". Những lời ngọt ngào, những cử chỉ nhẹ nhàng như thế khiến cho trái tim của con gái dường như vô phương hồi tỉnh. Dù biết có thể những lời đó không dành cho riêng mình nhưng một người luôn có cách để tự huỷ hoại hoặc bản thân tin vào những điều mình muốn.

Sinh nhật tôi, hắn mang tặng tôi một chiếc áo, bảo rằng lần đầu tiên anh lựa đồ cho con gái đó. Để rồi cũng vào ngày hôm đó, tôi biết được hắn chẳng thật lòng. Chia tay... tất nhiên là tôi là người chấm dứt trước. Điều kỳ lạ là tôi chẳng khóc, chỉ thấy hững hờ như vừa đánh mất thứ gì. Hắn chẳng níu kéo, cũng phải thôi, vì lòng tự trọng của người từng nói rằng "anh là người em yêu được nhưng anh chắc chắn em không bỏ anh được" không cho phép hắn níu kéo. Và tôi, một đứa từng nói rằng "không, em là đứa cảm được buông được" cũng không cho phép mình rơi bất kỳ một giọt nước mắt nào trước người đã làm lòng tin tôi nứt vỡ. Ngày hôm đó, tôi không ngủ, hắn cũng vậy. Hắn bỏ lên cầu Sài Gòn ngồi tới ba giờ sáng, để nhớ người cũ, hay để nhớ tôi... tôi không biết. Chỉ biết sáng đó tôi nhận được tin nhắn "anh xin lỗi, cho anh thời gian" và... kết thúc.

Những tháng ngày sau đó, tôi tự hứa với bản thân sẽ không nhớ hắn, tập trung vô chặng đường trước mắt phải đi. Vậy mà đôi khi trong lòng tôi nổi sóng, cảm thấy thiếu vắng một điều gì đã từng thân thuộc. Một ngày không hẹn trước, điện thoại lại rung "mình quay lại được không em?". Một tháng... từ đó đến nay đã một tháng... hắn lấy tư cách gì để nói ra điều ấy, lấy tư cách gì để khơi lại nỗi đau của một niềm tin bị phản bội. Tôi không đồng ý, dù có chút đau lòng. Tối...mưa tầm tã. Hắn xuất hiện trước mặt tôi, ướt sũng. Hắn nói nhiều, bảo tôi cho hắn cơ hội, hứa hẹn đủ điều. Một phút yếu lòng thoáng qua, tôi lại cho hắn cái quyền làm đau tôi lần nữa. Nhưng, ngay khi tôi gạt đầu đồng ý, tôi không biết được rằng thứ gì đã vỡ, có dán lại cũng chẳng được như xưa...

Những tháng ngày đầu tiên khi hắn quay lại, hắn chăm sóc tôi từng tí. Đi mua thuốc cho tôi khi tôi ốm, gọi điện thoại tâm sự hàng ngày. Nhưng, có cái gì đó trong tôi như trật nhịp, mọi thứ hắn làm đều khiến tôi hoài nghi. Và sự hoài nghi đó đã trở thành hiện thực khi giữa tôi và hắn có sự xuất hiện của một cô gái khác...xa lạ... xinh đẹp. Cô ta lớn tuổi hơn hắn, và cùng làm chung với hắn. Chúng ta làm gì khi lòng tin bị phản bội lần hai? Khi đó, tôi không biết rằng "có những lời hứa không trọn vẹn không phải vì đối phương không muốn giữ mà tại bản thân mình cứ nghĩ mãi mãi chẳng có gì đổi thay". Và kết cuộc của chúng tôi là chia tay, chia tay mãi mãi. "Có những người, thượng đế chỉ sắp xếp họ đi với bạn một đoạn đường thôi", đoạn đường của tôi và hắn có lẽ như vậy là đủ rồi. Điều tệ nhất của một mối quan hệ đó là khi chúng ta trở thành những thói quen của nhau mà chúng ta cứ tưởng đó là tình yêu sâu đậm. Tôi vẫn nhớ như in tin nhắn ấy của hắn "với anh em là một thói quen, nhưng là một thói quen anh không bao giờ muốn bỏ". Phải, đàn ông vốn tham lam, nhưng đàn bà sinh ra không phải để làm đồ trang sức cho đàn ông thêm hoàn hảo. Đã hết yêu, sao phải gây đau cho người đối diện bằng hai từ "thói quen" để mà níu giữ, hả anh?

Người ta bảo, tình đầu chưa hẳn là mối tình đẹp nhất nhưng là mối tình sâu đậm nhất. Có lẽ vì thế mà đôi khi gặp hắt trên phố, tôi vẫn muốn hỏi hắt rằng "anh hạnh phúc chứ?". Nhưng cho đến hôm nay, chúng tôi đã không còn chào nhau, một nụ cười cho nhau cũng trở nên thừa thãi. Đôi khi, những cảm xúc ban đầu trở về khiến tôi mỉm cười, nhưng không còn đau nữa, cũng chẳng còn tiếc nữa. Chỉ muốn cảm ơn ai đó vì những kỉ niệm đẹp của một thời, và những nỗi đau của một thời đã khiến tôi trân trọng hơn người của hiện tại.

Khi chia tay, chúng ta nên nhớ thật nhiều những điều xấu xa mà người ta đã gây ra cho mình, để mà quên, để mà hận. Nhưng khi đã bình yên quá khứ, hãy chỉ nhớ đến những điều đẹp để mà chúng ta từng có. Để những điều đó trở thành những hồi ức đẹp của tuổi thanh xuân, để khiến ta mỉm cười khi nhớ lại...

....

Có một người là chàng trai của gió...Đến bên em rất nhanh, mà ra đi cũng rất nhanh... Gió nhẹ nhàng gió cũng rất mong manh. Nhưng gió vô tình làm cay mắt ướt...